

By Fitzkarl - Own work, CC BY-SA 4.0

KAPTAJN GRAHAMS MISSION

Dette er en gennemgang af rekonstruktionen af den irske ulvehund, en proces der i høj grad var én mands livsværk i slutningen af det 19. århundrede.

I midten af 1800-tallet var den "gamle" irske ulvehund reelt uddød som en distinkt race. De få hunde, der stadig blev kaldt ulvehunde, var ofte blot store blandingshunde uden ensartet præg.

Den skotske kaptajn George Augustus Graham (fra Gloucestershire) satte sig for at genoplive racen. Han startede sit arbejde omkring 1862. Hans tese var, at den irske ulvehund og den skotske hjortehund (Deerhound) oprindeligt stammede fra den samme stamfader, men havde udviklet sig forskelligt grundet deres bytte (ulv vs. hjort).

Derfor mente han, at genetikken stadig fandtes, men at den var blevet "udvandet".

De sidste "ægte" hunde

Graham brugte årevis på at opspore de få hunde i Irland, der hævdedes at være af den gamle slægt. Han fandt dog ingen renracede eksemplarer. De fleste var degenererede eller krydset til ukendelighed.

Han fik dog fat i nogle få hunde, der havde de rette træk, heriblandt en hund ved navn "Faust" og en tæve ved navn "Bran". Men for at redde racen var han tvunget til at "bygge den op på ny" ved hjælp af indkrydsning (outcrossing).

"Opskriften" på den moderne Ulvehund

Graham lavede et meget kalkuleret avlsprogram. Han ønskede ikke bare en stor hund, men en hund der lignede de gamle beskrivelser: En gigantisk, ruhåret mynde.

Her er de racer, han brugte til rekonstruktionen:

1. **Skotsk Hjortehund** (The Foundation)
Dette var fundamentet. Graham brugte især den kraftige "Glengarry"-linje af hjortehunde. De bidrog med den rette kropsform, den ruhårede pels og mynde-temperamentet. Problemet var, at de manglede den massive tyngde og størrelse, som ulvehunden var kendt for.
2. **Grand Danois** (The Size) For at genskabe den enorme størrelse og kraftige knoglebygning, som romerne havde beskrevet, krydsede han sine hjortehunde med Grand Danois. Udfordringen: Grand Danois gav størrelsen, men også et for bredt hoved, en for flad ryg og en for kort pels. Det krævede mange generationer at avle "Grand Danois-udseendet" væk igen, så kun størrelsen blev tilbage.
3. **Borzoï** (Russisk Mynde): Borzoien blev brugt i mindre grad for at bevare elegancen og sikre, at hunden ikke blev for tung og klodset (som en mastiff), men forblev en hurtig jæger.
4. **Tibetansk Mastiff** (Det mislykkede eksperiment): Der er dokumentation for, at en enkelt Tibetansk Mastiff ("Wolf") blev brugt for at tilføje råstyrke og pels. Dette viste sig dog at være en fejl, da det gav hundene en forkert bygning og et temperament, der ikke passede til en mynde. Denne linje blev stort set udfaset igen.

Kampen om anerkendelse (1885)

Grahams projekt mødte stor modstand. Mange kritikere mente, at han producerede "gadekryds" (mongrels) og blot kaldte dem irske ulvehunde.

For at imødegå dette og standardisere racen, grundlagde han Irish Wolfhound Club i 1885. Sammen med andre entusiaster skrev han den Racestandard, som stadig danner grundlag for bedømmelsen i dag. Standarden var baseret på en gennemsnitlig vurdering af alle de historiske beskrivelser, han kunne finde.

Målet var klart defineret i standarden:

"The Irish Wolfhound should not be quite so heavy or massive as the Great Dane, but more so than the Deerhound, which in general type he should otherwise resemble."

Resultatet

I dag anerkender kynologer, at uden Grahams arbejde ville racen være fuldstændig forsvundet. Selvom den moderne irske ulvehund genetisk set er en "rekonstruktion" fra 1800-tallet, anses den for at være fænotypisk (udseendemæssigt) meget tæt på den hund, der engang jagede ulve med de keltiske konger.

Hunden vi ser i dag, er altså et resultat af victoriansk ingeniørkunst – en levende repræsentation af en mytisk fortid, skabt af en skotsk kaptajn.

Taplin, William. The sportsman's cabinet, vol. 2, p. 98. London: printed and published for the proprietors by J. Cundee, 1804.